

REGÉLŐ.

PESTEN csötörtökön martius 12^{kén} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

Bécsi kalandom. (*Végzet.* *)

A' csók, és Bécs.

Die Sterne, die dort oben wimmeln,
Sind Himmel, sagt man, sel'ger Lust;
Der seligste von allen Himmeln —
Das ist der Himmel in der Brust.
Schmidt von Lübeck.

Irigyelhetőbb vala helyzetem, mint sem gondolni lehet. Máli az enyim, 's véle az egész világ bája örömkeblemben. Szel—nyi új szerelmével szívében idegen körbe távul fénycsillagához sietett; én közel hozzá szelid sugarait mellembe varázsolhatám. A' hintó gyenge ringatása, a' feljövő estve kísértő reményivel, az éneklő virányok csendje — minden olly jótékonyan, olly ismeretlen kéjjel foglalá-el egész valómat, hogy, ha képes volnék akkori érzelmeimet leírni, annyi boldogságra ez által magamat érdemetlennek vallanám. — Marry mélyen hallgatva a' szép elmúltak pillanatait idézé vissza, mint vágyó szemeiből, mellyekre utósó csókját tüzte a' bucsúzó nap, kivenni akarám. „A' leány — mondá sokszor, Isten nyugossa, jó és okos apám — csak kétszer tud hallgatni életében: ha szebb társnéját dicserni kell egy házasulandó férjfi előtt, és ha új szerelmet hordoz keblében; — mert a' szerelmes leány még árnyékától is félti megnyert kedvesét.“ Békesen türte Ariadne, (igy nevezé-el Máli a' kesergőné) csipős észrevételeinket, kik szorgosan takartuk-el önérzésünket a' csintalan kedvély leple alá, hogy erősebbeknek láttassunk, mint vagyunk. „A' katona átnémt — nevede Máli — mintha Pharsaliánál a' fő hadi kormányt viselte volna.

É n. Meg lehet neki engedni, két tűz közé szorult (Marry csudaszemeit értém), és mély sebet kapott.

Máli. Még is elhagyja gyógyászát ranczio nélkül. Kérted-e becsület-szavát?

É n. Az igaz szerelem binni szokott, mint a' jó keresztény. — De szép sógorném! mért nem örvend győzelmének?

Máli. Mert igen könnyű volt.

*) Előre nem látott hátramaradás végett csak most közölhetjük.

Én. A' magyar huszár régóta nagy erőnek és kényszerítve tud csak engedni.

Máli. Most inkább élni, mint halni akar.

Én. A' kisasszonyoknál mindig marodeur-ok maradunk.

Máli. Vagy száj-vitézek.

Marry halgata, mint a' feljövő éj, mely hosszú árnyékokban terült-el a' mindig csendesebb virányokon; egyes csillagok tűntek-fel az egen, midőn Hohenaut elhagyván 's a' laxenburgi park mellett jobbra térvén a' császár-alléba hajtott lélekismeretes kocsisom. Milly gyönyörű az est! Tündérképekben lebegtek előttem a' napnak kéj-órái, mint a' tó tiszta tükreben a' magos part emlényei mosolygnak; merészebb érzelmek, szebb élet, fellengző kívánságok támadtak szivemben; a' bejövő homálylyal beteljesült reményeim köszöntének, és ismeretes testvérhangok ültek a' szellő gyenge fuvallatán. — Marry a' hintó selyem vánkosaiba rejté-el arcát, és fiatal szive vágyaival, mint az estike magos fű között, elaludt.

A' szerelmesek csendes tanúja, a' költők és tolvajok segéde a' hold hon maradott, és ezt igen okosan tette, mert amazok setét estve mindig bátrabbak, holott más közönséges emberek félekenyebbek szoktak lenni. Imádott Málim kegyalakját ki-nem-vehettem, de kézszorításim gyenge viszonzásából érzem, hogy ébren van. Beszélni nem akartunk; miután ezen mély csend körülünk olly édes biztató volt. Felhevült főmet urném gömbölyű vállára tevém; arczom égett, és kéjelve futottak ereim minden tagon keresztül. Máli felemelé ajkához, 's legelsőbbben részesíte nyájas vonzalmának édes bizonyítványában.

A' koci hirtelen megállott. Marry szép álmaiból, én kellemes valóságomból, boszorkodva riadánk fel. Az ut felette rövidnek tetszett; én zsebembe nyultam, hogy az alkalmatlankodó vámosoktól kimélést nyerjek; mert mindhárman, noha nem kedvesen, véltük, hogy a' bécsi lineánál állunk. De máskép vala az istenek tanácsában elvégezve. — Kocsisom visszafordult: „uram, én alig hiszem, hogy ez az ut Bécsbe visz. Már három órája, hogy haladunk Laxenburgtól, mi Bécshez csak egy posta, és nyomára sem akadunk.“ Három óráig Laxenburgtól! milly rövid idő volt pedig ez reám nézve! — Én szemüvegem megdörgölvén kinéztem, de a' tájékat meg nem ismerhettem; a' bádeni és brühli hegyek még mindig követék utunkat mint a' szerelmes leány ellentársnéjét; gyenge köd szállott alá, és az est setét volt, mint egy falusi tudós bibliotecája. Az alléen keresztül visz a' téres bádeni ut a' császárvárosba. Sok idegen, ha maga lovaival utaz, és azokat nem annyira sajnálja, (mint egy bizonyos különben igen tisztelt ur, ki a' városhoz két órányira fekvő jószágából gyűlés

alkalmával odáig kétszer váltja négy tatos és erős szürkéjét) szivesen teszi nappal e' jóval hosszabb kört, mellyen egyfertályra Bécshez egy magosabb dombon áll azon ismert képszobor a' keresztalatti fonóné (Spinnerin am Kreutz), honnét közvélemény szerint Bécsnek pompás háztengerét körülnézni legjobban lehet. Kocsisom itt soha se járt, és én elfeledém őt azon utra vigyázóvá tenni, mellyet már a' mint gondolhatám, jóval hátrahagytunk. Mit volt tenni? Nehezebben keltem-fel kedves üléséről, mint X-ik Károly trónusáról, és a' vidéket recognoscirozni indultam. Jankó az elfáradt lovakat sajnálta; a' kiasszonyok nevettek.

„Meg van a' kaland!“ kiálta Máli a' félékeny Theseus-arához, ki álmait hijába kezdé visszahívni. Az alléet régen elhagytuk, és most egyenesen a' hegyeknek tartottunk. Előttünk fejrőlteni látszott valami, 's nem messze viz-zuhanást is hallottam. Malomnak vagy más emberlaknak hívém az elsőt, és Jankó mellé ülve előre hajtottam. Átkozott setétség; két nagy lámpás mellettem, és gyertyát még Sopronban venni eszemben se volt. Frauenhoferi csömmel és járatlan somogyi suhanczommal együtt az utról (még ma sem foghatom-meg hogyan) szerencsésen letértünk; a' fejrőlteni valami egy kőhid volt, és mi a' kőhid alatt egy sebesen írámló folyamnál állottunk.

„Az Istenért el ne szökjék velünk!“ — csufola nevetve ismét Máli. Én boszongodtam, és ha a' finom nagy világi leányok közelsége nem hátráltatott volna, tán egy szives „szedteveltét“ küldenék az előbb olly igen ohajtott estnek. Illyen az ember, a' rövidlátó, békételen ember; legszebb kívánata sikerét örömdáddal csatolja szívéhez egy olly szempillantatban, midőn a' másokban, ha gyenge felhők tűnnek-fel derült egén, átkozni kész teljesülését. — Jankó leugrott, és a' lovakat jobbra vezeté; — szántóföldeken jártunk, annyi bizonyos volt; a' szekérutról egy mély és széles árok tilta-el; világot sehol se láttunk, csak távulban ugattak a' házörjei. Marry néha egy lassú „áh“-val ada szavat félelmének, ha a' hintó igen delicat lökésekkel csuszott a' vetések gerebein által. Máli kijött mellém, ha tán ráismerhetne a' vidékre, mint mondá; de nyalka önségem másképp magyarázá. Jankó somogyiasan cifrázta-ki boszúját. „Szekéruton vagyunk — kiálta-fel egyszerre — és a' falu se távul; ott balra több világot látok.“ — És valóban úgy is volt. Most kocsisom az ostorhegyesre felszökvén erősen tartott a' falunak, mellyhez egy fél óra alatt szünetlen nevetés, váltva boszúsággal, kíváncsiság, és beszélgetés alatt elértünk. Máli mindjárt Nussdorfnak ismerte. Hogyan jöttünk mi a' császáralleéből Nussdorfra? ez azon sok kérdések közé tartozik, mellyeket, mint az Ofner és Pesther Zeitung rejtvényeit,

a

csak az képes megfejteti, a' ki teszi. Lovaimat nem értem, 's így eziránt a' szép és kegyes olvasónéknak bizonyos adása maradok.

Mi hála a' világosság és kutyaugatásnak Nussdorfon valánk, a' Bécsiek egyik igen kedves nyári mulatóhelyöken. Egy átmenő német lakos sziveskészséggel de rettenetes németséggel mutatá, vagy is inkább magyarázá-meg nekem, és én Jankónak a' már el-nem-téveszthető egyenes chaussé-t. Én Málival előbbi ülésemre visszatértem. A' torony-óra hatot ütött. „Lehetetlen — monda Marry — Ebreichsdorftól minden kalandozás 's hosszabb ut mellett csak három óráig jövünk?“ — „Ott az órák igen hamar járnak — viszonya a' csintalan Máli. Némán szorítám urném puha kezét ajakomhoz: de ez minden is volt. Marry többé el nem akart aludni, 's én egy második Tantalus gyönyörbirtokomnál. Egy bérkocsi vulgo fiaker szokott lassúsággal, mintha Pozsonból jönne, nógatá előttünk színetlen ikereit. Jankó, ki más kocsit soha se szenved orra és lovai előtt, ügyesen kikerülte a' czammogó collegát, és hosszú ostorával a' német pseudo-pegasust in duplo nem éppen kéthetű nőnek kimélésével ébresztgeté. Hintónk sebesen tovább repült; de volt mit hallani! Demosthenes kontárbeszédű csak ezen fővárosi Titanok ellenében. Mi neveltünk, — kocsisom botot kívánt ülőrészére. — Végre elértünk a' nussdorfi lineához. „Oohá!“ szóllítá lovaimat vagy minket a' vámos. Én előbbi zsebsztámat ismételve a' benyuló kezét meg akartam ezüstölni; hanem ennek birtokosa, egy száraz magos férjfi, mint a' mellette álló lámpás fényénél látám, az ujonan kiszabott erős parancsokkal védé magát, és csudálható udvarisággal segíté-le hármunkat a' hintóról. Mig a' munkás kezek és szemek kocsiládámban, 's uti társnéim czulájiban fürkészték, és tiltott portékát ellopott csókomon kívül nem találtak, én utlevelünk nem levén másodszor vallám Málit nőmnek, és Marryt sógorné-hugomnak, a' juratus melléknevet a' királyi tábla assis-tensévé bérimalván,

Hét óra előtt dörögve állottunk egynapi enyéimnél belvárosi lak-jok előtt. Az etiquette, melyet a' Bécsi minden jószívűsége mellett is bizonyos alkalommal igen meg szokott tartani, nem engedé a' felmenetelt többé üti öltözetben. A' kisasszonyok holnap 11 órára hívtak-meg reggelire, és egy szives köszönettel kezőket csókra nyujtván, mint a' szeretett álomkép gyönyörlátványa, eltűntek. Máli csókja még mindig arczomon égett, és keblemben egy kimondhatlan varázsbol-dogság. — Kocsisomat az aranybárányba küldém, és én a' Kärnthner-thori vagy karinthiai kapu melléki színházba siettem. „A' sevillai bor-bélylyal“ nem voltam felette megelégedve. Binder szava gyenge; a' többi kitűnő hidegséggel éneklé vagy vivé szerepét.

Itt ülök egy utszai szobában az asztalnál, és kalandomat vig szeszélylyel feljegyzem. — Holnap fogom ismét látni a' szeretett leányt házi körében; ő az enyim marad, a' ki ma kétszer nem volt; és én e' világon a' legelégedettebb, legboldogabb ember. Jóéjszakát!

Frankenburg Adolf.

Egy nap Scott-Walterral. *(Végzet.)*

„Az ember e' barlangba különös módon ereszkedik-le kötelek által, olly formán, mint a' szénbányákban láthatni. Megkötik t.i. azoknak végét a' fenyeegetődzőn lekonyuló legmagosb szirtre, míg egy erős hajókötélre négy rövidebb szálakból valamely négyszegű bölcső formát akasztanak. A' ki leereszkedik e' bölcső közepén, a' feje felett egymásba szaladó kötelek alatt szokott ülni, vagy állni. Egy nyers szavú öreg felföldi állott a' leeresztő kötél mellett, 's barátomat legelőször bocsátá-le. Mielőtt még a' bölcső újra feljött, valamely sejdítés (Ahnung) szállá-meg keblemet, mintha valamely szerencsétlen bal eset érhetne, elannyira, hogy nem hallgathatám-el a' kérdést, ha barátommal oda le minden rendben vagy-e? — „Ó bizonyára!“ viszonzá a' felföldi, 's a' bölcső egy perczenet alatt kegyed szolgálatjára lesz. Kegyed olly nehéz, mint amazok mind ketten.“ — „Hát talán kopott a' kötél?“ — „Nem olly annyira; az ezelőtti sokkal kopottabb volt, midőn elszakadt, 's egy embert el ejte“ volt a' rémitő felelet — „Azt mondá kend, hogy életét veszte?“ — „Meg is esküdhetik reá kegyed, 's ha ezer élete lett volna, még is oda lenne; ama csucson zuzta magát szét“ mond a' keményszivű Celta, 's a' helyet mutatá. Én most megvizsgálám a' kötelet, 's azt eléggé réginek és kopottnak lelém. — „Hány esztendő?“ kérdém. — „Éppen öt; az utóbbik egy hónappal öregebb vala, midőn elszakadt“ volt a' vigasztaló felelet. Haraggal kérdém, mért nem szereznek másik ujat, mi előtt valami szerencsétlenség történik. Hogy pedig az öreg még inkább ingereljen, dörmögve mondá: „Holnap már uj lesz, 's kegyed alkalmasint utósó leend, ki még az öreggel mérkőzhetik.“

„Ez alatt a' bölcső felért, 's reám várakozott. Már barátomat cserben nem hagyhatám, 's részint, mivel a' hegyaljai előtt szegénylém magamat, csak belé ülék. Talán némiképp bátorítani akart, midőn leeresztésemkor: „sokkal nehezebb férjfiú — ugymond — ereszkedett-le tegnap.“ — „Ugy a' kötél ismét szenvedett“ kiálték; de már késő volt, hogy vissza mehettém volna, és szerencsésen le is értem. A' nap világosan sütött, 's a' barlang legmélyebb üregeit is kivilágítá. A' földtéren, mellyen álltunk, mintegy 150 ember férhetett volna el, 's tiszta finom homokból állott keverve fénylő tűz-

kövekkel, melyek a' csüggő szirtekről hullottak-le. A' szirtfalak ezer illy fénylő kövekkel vannak kirakva, melyek a' naptól kivilágosítva felségesen ragyogának, úgy hogy igen közel volt gondolatom valamelly varázsvilághoz (Zauberwelt), minthogy maga a' barlang a' nélkül is „varázskastélnak“ nevezteték. Azonban meg kell vallanom, kevés varázst találtam; mert nem elég, hogy még leereszkedésem előtt az öreg felföldinek nyilatkozásai szívemet nehezzé tévék; barátom is nevelé még, most hogy szerencsésen leértem, félelmemet, noha nem készakarva, következő rémletes történettel. „Egy fiatal ember — monda ő — innét felvitetvén, midőn már szerencsésen egészen a' barlang szélére ért, üléséből gondatlanul felemelkedék, 's minthogy már igen vágyott kinn lenni, heveskedve egy ugrást akart tenni fel a' bércezek, mielőtt még egyenlő magosságra ért azzal. A' levegőben még szabadon lóbáló bölcső az ellenlökésnek engedett, 's hátra csapódott, és a' szerencsétlen, ki célját lábaival fenn el nem érte, közte, 's a' szirtfal közt a' mélységbe zuhant.“ — „Rettenetes! iszonyú!“ volt a' kiáltás, melly belőlem természetesen hangzék-ki. „Tehát — folytatá barátom szavait — tartsa magát kegyed békével mindaddig, míg biztos földön nem lesz, úgy minden jól fog menni.“ Ő ismét előre ment-fel, 's én utána készülék.“

„Ama fiatal ember ugrásáról, 's eséséről gondolkozáim. Elevenen előmbé rajzolám a' helyet, hol leesett, és az erőt, mellyel a' földre zuhant; 's midőn most a' bölcsőben ülök, térdeim egymásba csuklának, fogaim vaczogtak az irtózás miatt. Midőn lefelé ereszkedém, alá nézék, 's mindinkább bátorítám magamat, minél közelebb értem a' fenékhez; de a' felmenésnél rettegtem, noha mindig feltekinték, a' gondolattól, hogy egyre nagyobb veszélyben forgok. Mint halálos küszködésben, olly erősen kapaszkodám a' feszes kötélbe, 's el nem mozdítottam volna szememet a' csikorgó kötélről. „Ott ott!“ lihegém, látván, hogy a' háromszorosan font kötel egyik tekerese már bonyolódik, a' mint éppen egy kiálló granit darabon csiszálódék. 'S ha már egyszer egy tekeres kezd bomlani, nem bonyolódhatik-e fel az egész kötel? Vagy nem láttam legott a' másodikat is bomlani, 's életemet utósó fonalán függni, melly mindig vékonyabb lön, úgy hogy a' kötel önterhét már nem vihette sokáig. Szavam elállott. Minden keringett velem, szemeim elhomályosodtak 's még csak egyetlen egy lábnyi messzeségre a' torkolattól dültem — barátom karjaiba, ki midőn engem a' bölcsőből szinte eszméletlenül támolyogni látna, szerencsésen megragadott, 's a' bölcsővel és mindennel együtt átvont a' bércekre. Midőn ismét magamhoz tértem, az irtózástól még remegve, 's érthetlen szavakat hebegve, halálos ijedtségem tanújit hebegvén, rohanva szaladtam-el az iszonyú barlang széléről. 'S ha

mindjárt hajam nem fehéredett is meg tüstént, de még is igen féltem egy olly valamelly változástól, mert a' „varázskastélból“ feljövelemlkor, szóról szóra vevén a' dolgot, hajaim felfelé álltak.“

Igy lépett a' nagy udvaritiszt (minstrel), a' hasonlíthatlan, anekdotáról anekdotára, 's mindenekeft, kik őt hallották, örömré, és csudálatra bírá.

TERMÉSZET-TUDOMÁNY 'S TÖRTÉNET.

A' magnestő eltérései. Klaproth ur Parisban vizsgálatokat tett a' magnestőnek legrégibb használatása és eltérései felől a' Chinaiaknál, melly vizsgálatnak következményei felette nevezeteseek. Igy p. o. megmutatja, hogy minden, egymástól legtávulabb nemzeteknél is, a' magnest jelentő szónak jelentéseik többnyire hasonlatosak. A' magnes chinai neve „Thsü“ szeretőt jelent, 's éppen azt jelenti a' franczia „aimant“ is. A' magnes egyik angol neve „loadstone“ vezérlő kő az islandi elnevezéssel rokon 's a' t. Klaproth ur továbbá megmagyarázza, hogy a' Chinaiak léghajóknak tartják a' magnestőnek délisarkát, valamint mi az éjszakit tartjuk, 's hogy azon magnes-kocsik, mellyek ezen különös nép történeteiben előjönnek, mindenhol egy kis alakkal vannak ellátva, mellynek kinyújtott keze mindig délnek mutat. Bizonyos, hogy valamelly chinai minister már 1110 évvel K. sz. e. őt illy magnes-kocsit ajándékozott egyik távol ország követének; bizonyos az is, hogy a' Chinaiak a' magnestővel — már a' harmadik században éltek a' hajózásban, és hogy a' tőnek eltéréseit legalább a' XII-ik században ismerték már. Európában ellenben e' tudás nyomai még csak a' 16-ik században mutatkoznak.

Green ur levegőhajója. Green ur a' nevezetes léghajós terjedt híré levegőhajójába mult october 2-kán lépett. Társa csak egy barátja volt; a' léghajó lassan emelkedék-fel a' földről 's irányát északnak vevé, homlok egyenest keresztül Werr folyóján. Jó forma magosságban 's mintegy két mértföldnyi távolságban a' hajó két ellenkező szél közé jutott, 's tovább egy óranegyednél egy helyben lenni látszatott. A' felső szél éjszaknyugotról jött. Később a' léghajó ismét követhette utját felfelé, 's éjszaki szél által jó tova betereteltetett a' tengerbe. Miután az utazók tovább mint egy óráig a' levegőben maradtak, leereszkedni szándékoztak. De éppen a' víz felületére jutottak; innen tehát újra felemelkedtek mintegy 30 meternyire. Látszott azonban, hogy a' hajónak felszálló ereje már csökkent, minthogy nem sokára ismét lebecsátkozott, 's a' tenger felületére szállt. Minthogy a' hajó könnyű, és csak vesszőből fonott, 's a' kerekek és a' hajó padlata vízellenes posztóval voltak bevonva, tehát a' vizen csónakként uszhatott. Ezen érdekes látmány mintegy mértföldnyi távolságra esett a' parttól. Minthogy az ömlés délnyugot felől jött, tehát a' léghajót mind inkább a' part felé hajtotta. Már 20 perczig voltak a' léghajósok e' helyzetben, mellyet előre tudtak, 's így meg nem ijedtek, midőn egy ladik hozzájuk érvén, a' balmot magához kötötte; de ime! a' szélről hajtott balom olly sebességgel voná maga után a' ladikot, hogy ennek vitorlájára semmi szüksége se lett.

K Ü L Ö N F É L E.

Utazás módja a' baski tartományokban. Egyik legkedvesb mulatsága a' népnek Cacoletban vasárnap és ünnepeken Biaritzba, a' tenger melléken fekvő kis faluba, menni. Ezen utazás módja a' körülmények szerint kedves és kedvetlen, biztos vagy veszedelmes, regényes és mindennapias egyiránt. E' mellett az utazás száraz földön történik még pedig lovakkal, 's ámbár az ember se nem lovagol, se nem vonatik, még is mindig, akár akarja, akár nem, találkozik uti társnéja. Ez következőleg történik-meg. A' spanyol kapuban, mely Biaritz felé vezet, számos asszonyok, legnagyobb részint Baskiak, öregek, középkorúak 's fiatalok, mindegyike következőleg kantározott lovat tart fékénél: hátán valamely bútornyereg van, melynek mindegyik oldalán egy-egy rozsul dolgozott karszék függ. Egyik széket az utazó, másikat pedig a' lövezérné foglalja-el, mely alkalommal igen is tekintetbe kell venni, ha talán az utazó valamivel nehezebb volna mint vezetője, hogy a' szükséges súlygyent helyre hozza; ez az által történik-meg, hogy egy a' székhöz szegezett zsákba szükséges mennyiségű köveket tesz. Ha ez megtörtént, igen mulattató módon ringattatik az ember tovább, mert a' Cacolet-tulajdonosnék igen szeszélyes és néha igen okos vezetőnek. Minthogy szüntelen egy, 's ugyanazon uton járnak, minden helynek 's háznak történeteit tudják, 's az utazót, a' környékbeli népről mondott, számos anekdotákkal mulattatják, vagy lecczki adnak neki a' baski nyelvben, mely talán minden nyelvek legnehezebbike, melyek a' babeli nyelvzavar óta születtek; 's minthogy továbbá mindenkivel, kit előtalálnak ismeretese, az egész utazás alatt vége hossza nincs a' köszöntgetésnek 's fecsegésnek. Ezen asszonyoknak mindegyike napernyővel van ellátva, 's fején nagy szalmakalapot visel; a' fiatalok nagyobb részint igen csinosan tudnak öltözködni, 's kalapjokat negédesen hordozzák. Azonban, ha az ember újság-vágyának eleget tett, inkább szeret gyalog menni, vagy kocsin utazik, mert a' cacoletban utazás lassú és fárasztó. A' lovak közönségesen koczogva mennek, 'mi által az ember többszer löketik a' levegőbe, mint az uton előre halad. E' rázattatást legjobban lehet hasonlítani abhoz, melyet Ázsiában a' koczogó tevéken szenvednek az emberek, mi olly erővel történik, mint számos utazók bizonyítják, hogy egy, nem egészen elkeményült embert egész az összetörésig össze rázogat.

A' kis Európaiak. Neuseelandban az előtt, míg Európával egybeköttetésben nem volt, semmi néven nevezendő bolhat nem ismertek. Innen a' Neuseelandiak ezen kis hivatlan vendégeket hazai nyelvükön „Epa=keha=nohi“-nak nevezik, az az: kis Európaiaknak.

Feledékeny gazdag. — Derby grófnak, Mr. Stanley öreg atyjának halálakor, mely által ezen utóbbik amannak lord czímét is örökségül nyerte, egyik fiókban 7,000 darab arany guineát találtak; kevéssel több 180,000 forintnal. Ezen pénznek legalább is 28 esztendeig kellett itt hevernie, mert annyi ideje, hogy ama pénz forgasból kiment. Ha meggondoljuk, hogy egy summa pénz, mely maradó kamatra tétetik, 14 év alatt magát kettőzi, tehát a' familia ez által 540,000 forinttal károsodott. Ez azonban nem történt fővényeségből, mit az öreg gróf nem ismert, hanem csupán csak feledékenységből. Így talált ő maga is nem sokkal halála előtt egyik fiókjában 25.000 frankos két bankilletet, melyekre már éppen nem emlékezhetett.

K é r d ő r e j t v é n y.

- 1) Mellyik vallástól leginkább őrizkedik minden ember?
- 2) Minő vétek az, mellyért Ádám apánkata a' paradicsomban megugrasztották?
- 3) Micsoda fő az: mellynek se hegye se töve, még is egyetlen őtlessel világokat férczel össze?

L.....cs Amália.

Előbbi rejtvény: 1) Kantár. — 2) Semmi. — 3) Lélek.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.